

Het schaduwspel

Meer lezen van Simone van der Vlugt?
Kijk op p. 351

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Simone van der Vlugt

Het schaduwspel

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3703 1

© 2018 Simone van der Vlugt

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Magdalena Russocka / Arcangel Images

Foto auteur Wim van der Vlugt

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

1

Amsterdam, oktober 1623

De eerste keer dat Eva hem ontmoette was op een feestje van Tessel. Eigenlijk was het een literaire en muzikale bijeenkomst, maar hoe later het werd op dat soort avonden, hoe meer concurrentie de kunst kreeg van wijn en uitbundig gedans.

Het verraste haar Jan daar te zien, want hoewel ze hem niet kende, had ze wel veel over hem gehoord en hij leek haar niet het soort man dat zich voor artistieke zaken interesseerde.

De culturele bijeenkomsten bij Tessel waren beroemd en werden goed bezocht. Toen Tessels moeder Aefje en haar vader Roemer Visscher nog leefden, werd er in huize De Korendrager al regelmatig gemusiceerd, gezongen en voorgedragen. Hun drie dochters hadden die traditie voortgezet.

Eva kwam graag bij hen, net als Lysbet, haar oudere zus. Lysbet scheelde in leeftijd niet veel met de zusjes Visscher en ze was goed bevriend met Tessel. Ook al was Eva een stuk jonger, ze was bij hen thuis altijd welkom geweest.

Misschien kwam het doordat ze van muziek hield, en van zingen. Tessel had een prachtige zangstem en ze vond het leuk om Eva technieken aan te leren.

Drie opmerkelijke jongedames waren het, de zusjes Visscher. Alle drie even talentvol. Ze schreven gedichten, graveerden glaswerk en alsof dat nog niet genoeg was, spraken ze vloeiend Frans en Italiaans.

Dat was ook wat haar aandacht trok, die avond toen ze Jan ontmoette: hij stond met Tessel Italiaans te praten, wat ze een beetje vreemd vond.

Hij was al wat ouder, zevenendertig, gereserveerd maar knap. Hij had een gaaf gebit en donker, kort haar, wat zijn scherpe gelaatstreken accentueerde. Het zorgvuldig geknipte baardje gaf hem iets intellectueels, waardoor hij goed bij het gezelschap van die avond paste.

Toen Lysbet en Eva zich bij hen voegden, schakelden Tessel en Jan over op het Nederlands.

‘Mag ik u voorstellen aan twee vriendinnen van mij? Dit zijn Lysbet en Eva Ment.’ Tessels hand fladderde van de een naar de ander. ‘Lysbet, Eva, dit is Jan Pieterszoon Coen. De man over wie heel Amsterdam praat. Wat zeg ik? Heel de Republiek!’

De heer Coen glimlachte bescheiden, maar Tessel had niet overdreven.

Jan Pieterszoon Coen was een naam die iedereen kende. Hij was voor de Vereenigde Oostindische Compagnie naar Indië gevaren en had daar, op het eiland Java, de stad Bata-

via gesticht en het monopolie veroverd op de lucratieve specerijenmarkt.

Een man van groot aanzien dus, met de rijkdom van een vorst. En die man, zevendertig jaar oud en nog altijd ongehuwd en kinderloos, was teruggekeerd naar Holland, op zoek naar een bruid. Ook dat wist iedereen op de een of andere manier.

De heer Coen maakte een hoffelijke buiging. ‘Zeer aangenaam, dames.’

‘Lysbet en Eva zijn familie van Pieter Hasselaer,’ zei Tessel.

‘Werkelijk?’ Op Coens gezicht verscheen een trek van interesse.

‘Hij was onze oom,’ zei Lysbet. ‘We waren erg op hem gesteld. Zijn zoon is getrouwd met Agatha, de zus van Cornelis Hooft, de dichter.’

‘En Cornelis Hooft is een van mijn beste vrienden,’ zei Tessel.

‘Ik ben een groot bewonderaar van de heer Hooft.’ Coen glimlachte naar Lysbet en Eva. ‘Het is een kleine wereld, nietwaar?’

Lysbet beaamde dat. Eva zweeg, want ze begreep dat deze ontmoeting vooral bedoeld was om haar zus onder Coens aandacht te brengen.

Dat vond ze prima. Ze was pas achttien, ze hoefde nog niet aan trouwen te denken. Maar Lysbet was in september vierentwintig geworden, voor haar begon de tijd te dringen.

Voor Anna trouwens ook, bedacht ze, terwijl ze het gesprek aan zich voorbij liet gaan. Tessels zus was al veertig, en nooit getrouwd geweest. Qua leeftijd zou zij beter bij

Coen passen, maar als hij kinderen wilde, maakte ze natuurlijk weinig kans. Tessel was negentwintig jaar, en verloofd. Over een maand zou ze gaan trouwen met de Alkmaarse officier Allart Janszoon Crombalch en dan in de kaasstad gaan wonen, tot verdriet van Lysbet.

Coen was net even te laat naar zijn vaderland teruggekomen en dat speet hem. Eva zag het aan de manier waarop hij naar Tessel keek. Tessel was ook beeldschoon, alle mannen vielen voor haar. Zelf hield ze vooral van haar kunst. 'Ik trouw met de man die me vrij laat,' zei ze altijd.

Blijkbaar was ze ervan overtuigd dat Allart Janszoon Crombalch haar die vrijheid zou gunnen, overtuigd genoeg om hem naar Alkmaar te volgen. Of iemand bereid zou zijn om Jan Pieterszoon Coen naar Indië te volgen, vroeg Eva zich af.

Terwijl Lysbet met hem in gesprek raakte, liet Eva haar ogen door het woonvertrek dwalen. De meeste aanwezigen kende ze al haar hele leven. Bijna alle gasten waren dichter, schrijver, muzikant of schilder, en anders behoorden ze tot het stadspatriciaat.

Haar eigen familie zat daartussenin. Oom Pieter, die een paar jaar geleden gestorven was, behoorde tot de oprichters van de Compagnie van Verre, die op Indië voer, en hij was nauw betrokken geweest bij de oprichting van de latere Vereenigde Oostindische Compagnie. Dat had van hem een rijk man gemaakt, en een vooraanstaand lid van de stadselite.

Sowieso was de naam Hasselaer bekend, en niet alleen in Amsterdam. In Haarlem had de familie zo'n vijftig jaar geleden veel aanzien gekregen door het moedige optreden van Kenau Simonsdochter Hasselaer, die tijdens het

Spaans beleg op de stadsmuren de vrouwen had aangevoerd om de vijand af te slaan. Pieter Hasselaer was haar neef en had als jonge vaandrig zijn tante gesteund in de strijd.

Een paar jaar later ging hij naar Amsterdam, waar hij een bierbrouwerij begon en trouwde met Margriet Benning, de zus van Eva's moeder. Hij had zijn schoonfamilie laten meeprofiteren van zijn groeiende welvaart, en dat hadden ze ook wel nodig gehad. Helaas was er met de dood van oom Pieter een einde gekomen aan die steun.

Johan Bicker liep voorbij en knipoogde in het voorbijgaan naar Eva. Ze lachte naar hem.

‘Zo te zien heeft u aan aanbidders geen gebrek,’ zei Coen.

Eva wierp hem een snelle blik toe, verrast door zijn opmerkzaamheid.

Coen keek haar vragend aan. ‘Is de liefde wederzijds?’

Dat was een impertinente vraag, en Eva verkoos te zwijgen.

‘Natuurlijk is de liefde wederzijds,’ zei Coen. ‘Het is een knappe jongeman en u bent een mooie jongedame. U bent de jongste van het gezin, toch?’

Al weer zo'n onbehoorlijke vraag, netjes verpakt. Ze beantwoordde hem toch.

‘Ja,’ zei Eva. ‘Eind december word ik negentien.’

‘Wat heerlijk om zo jong te zijn. Op die leeftijd woonde ik in Italië. Nee, toen keerde ik terug naar Hoorn. Zeer tegen mijn zin.’

Met een half oor luisterde Eva naar Coens herinneringen aan Rome. Gelukkig was Lysbet een en al aandacht, zodat Eva naar Johan Bicker kon kijken.

Hij liep tussen de andere gasten door, boog en begroette jongedames, sloeg vrienden op de schouder. Op een gegeven moment raakte hij in gesprek met een man van midden dertig, met donker krulhaar en een sikje, en met een aantrekkelijke vrouw met blonde krulletjes.

Eva had niet in de gaten dat Coen haar blik gevolgd had, en ze schrok op toen hij zich weer tot haar wendde.

‘Dat zijn toch Joost van den Vondel en zijn vrouw?’ vroeg hij. ‘Die heb ik lang niet gezien. Drijven ze nog steeds die kousenzaak?’

‘Ja, hun winkel staat vlak bij die van ons,’ zei Eva. ‘Ze hebben mooie spullen, maar wel vrij duur. Mayke staat achter de toonbank, Joost schrijft een groot deel van de dag.’

‘Natuurlijk, hij is schrijver. Het is wel een kunstzinnig gezelschap vanavond, nietwaar?’

‘Altijd op de avondjes van Tessel. Ze is zelf ook heel begaafd. Ze schrijft en ze kan prachtig glas graveren. Je begrijpt gewoon niet hoe iemand zoveel talenten kan hebben. Kent u haar goed?’

‘Eigenlijk helemaal niet. Ik kom uit Hoorn. Joost ken ik toevallig omdat hij daar vrienden heeft. Hij komt ook regelmatig bij mijn zuster over de vloer,’ zei Coen, en hij voegde eraan toe, met zijn blik op Tessel gericht: ‘Merkwaardige naam, Tesselschade.’

‘Haar vader heeft haar zo genoemd omdat in het jaar van haar geboorte zijn schepen zijn vergaan bij Texel,’ zei Lyset. ‘Dat was een flinke financiële strop, en door zijn dochter naar die gebeurtenis te vernoemen, hoopte hij voor altijd in zijn oren te knopen, en in die van haar, dat je niet hebberig moet zijn en voorzichtig moet handelen. Voluit heet ze Maria Tesselschade, maar iedereen noemt haar Tessel.’

Jan Pieterszoon Coen praatte verder met Lysbet. Eva liep bij hen vandaan, links en rechts bekenden groetend, tot ze tegen Johan Bicker op botste. Helemaal toevallig was dat niet, en de golf wijn die over de rand van haar glas op haar jurk belandde, nam ze op de koop toe.

Johan verontschuldigde zich en begroette haar met een buiging en een handkus. 'Eva! Wat fijn om je te zien. Ik hoopte al dat je er vanavond zou zijn.'

'Is dat zo?' vroeg Eva met een glimlach.

'Zeker. We gaan morgen met een hele groep naar de kermis. Ga je mee?'

'Dat lijkt me heel leuk.'

'Mooi, dat is dan afgesproken.' Johan keek opzij naar een donkerharige jongedame die bij hen kwam staan en begroette haar eveneens met een buiginkje. 'Agneta, Eva gaat morgen ook mee.'

'Wat leuk.' Agneta knikte kort naar Eva. 'Johan, Tessel vraagt naar je. Ik zou even naar haar toe gaan als ik jou was.'

Johan keek om zich heen en zei: 'Laat ik dat dan maar snel doen. Ik spreek jullie zo weer, dames.'

Zodra hij weg was, wendde Agneta zich tot Eva. 'Zo, en wat vind je van onze grote held?'

Niet-begrijpend keek Eva haar aan.

'De heer Coen, bedoel ik. Ik zag jullie net met elkaar praten. Wat vind je van hem?'

'Ik kan er niet veel over zeggen na die paar woorden. Maar hij lijkt me wel aardig. Hij was heel vriendelijk.'

'Vriendelijk.' Er verscheen een peinzende uitdrukking op Agneta's gezicht. 'Ja, maar ook nogal afstandelijk, vind je niet?'

‘Heb je hem gesproken?’

Agneta knikte. ‘We werden aan elkaar voorgesteld. Alle huwbare meisjes worden aan hem voorgesteld.’ Ze lachte en wuifde zich koelte toe met haar waaier. ‘Hij is op zoek naar een vrouw.’

‘Dat hoorde ik, ja.’

‘Ik ben benieuwd wie hij weet te strikken. Als hij in Amsterdam bleef, zouden de dames zich aan zijn voeten werpen, maar om nou mee te gaan naar Batavia...’

‘Ja. Je moet alles en iedereen achterlaten.’

‘Maar hij is wel schatrijk volgens mijn vader. Zijn vrouw zal leven als een prinses.’ Agneta gaf Eva een tikje tegen haar arm met haar waaier. ‘Is hij niets voor jou? Jij houdt toch van reizen?’

‘Ik lees graag reisverhalen, dat is wat anders.’ Met haar ogen zocht Eva naar Johan. Hij stond in een hoek van het vertrek te praten en te lachen te midden van een groepje jongelui waarvan Tessel het middelpunt vormde.

‘Hij is natuurlijk ook wel erg oud,’ zei Agneta. ‘Misschien is hij iets voor Lysbet?’

Het werd niet al te laat die avond. Tegen tien stond Eva’s drie jaar oudere broer Claes voor de deur om zijn zusters op te halen en thuis te brengen. Eva had niet meer de gelegenheid gehad om Jan Pieterszoon Coen te spreken, maar in tegenstelling tot Lysbet had ze daar ook geen moeite voor gedaan.

Haar zus had een groot deel van de avond met de gouverneur-generaal van Batavia staan praten, en ze was er vol van.

‘Hij is zo interessant en knap! Een echte man, begrijp je? Geen jongen meer.’

‘Nee, hij is bijna veertig,’ zei Eva, terwijl ze naast Claes over de Geldersekafe liepen.

Haar broer lachte. ‘Pa was veertig toen hij met mama trouwde. Tien jaar ouder dan zij.’

‘Precies,’ zei Lysbet. ‘Leeftijd is niet belangrijk.’

Onderzoekend keek Claes haar aan. ‘Dat klinkt alsof je geïnteresseerd bent.’

‘Helemaal niet. Zoals ik al zei, vind ik de heer Coen een interessante man. Meer niet.’

‘Dat hoop ik maar,’ zei Eva. ‘Ik wil niet dat je naar Batavia gaat.’

Haar zus zweeg een moment, toen zei ze: ‘Het schijnt een heel mooie stad te zijn.’

Eva's ouders waren nog op en wilden alles weten over de avond, en vooral over Jan Pieterszoon Coen.

‘De Heren Zeventien zijn erg in hun nopjes met hem,’ zei Claes Ment, die in een gemakkelijke stoel dicht bij het haardvuur zat. ‘De man heeft een grootse ontvangst gekregen.’

‘Dat mag ook wel. Coen heeft hun miljoenen opgeleverd.’ Zijn zoon nam plaats op de houten bank bij de stookplaats.

‘Dat is wat overdreven, maar hij heeft hun wel grote winst bezorgd. Prins Maurits schijnt een groot bewonderaar van hem te zijn. Hij heeft Coen een paar dagen na zijn terugkeer heel vriendschappelijk ontvangen. Coen had een wild beest voor zijn dierentuin voor hem meegenomen. Een leeuw, geloof ik.’

‘Een luipaard,’ zei Sophia, terwijl ze voor iedereen wijn inschonk. ‘En een kaketoer, maar die is doodgegaan onderweg.’

‘Hebben die dieren al die tijd in het ruim gezeten?’ vroeg Eva. ‘Gevaarlijk. Zo’n luipaard kan uitbreken.’

Haar broer Dierik, die twee jaar ouder was dan zij, nam een slok van zijn wijn. ‘Het is geen paard, hoor, Eef. Het is een roofdier.’

‘Dat weet ik. Ik heb erover gelezen, en er stonden tekeningen bij.’

Haar vader lachte. ‘Eefje leest alles wat los en vast zit. Jij zou een goeie zijn om zo’n reis te maken.’

‘Ik moet er niet aan denken. Hoe kan ik u nou achterlaten?’ Eva stond op en kuste haar ouders op de wang. ‘Ik ga slapen, welterusten.’

‘Welterusten, lieverd,’ zei Sophia.

Eva verliet het woonvertrek en toen ze zich omdraaide om de deur dicht te doen, ving ze de liefhebbende blik van haar vader op. Ze glimlachte naar hem en sloot de deur.

In haar slaapkamer bleef ze nog even voor het raam staan en keek neer op de Warmoesstraat. Het was de rijkste straat van de stad, met veel goudsmiden, zijdehandelaren, hoedenmakers en bontwinkels, en het was er altijd druk.

Maar nu was het donker en de straat was verlaten. De uithangborden van de winkels glansden in het licht van de maan.

Eva draaide zich om naar de bedstee. Normaal gesproken zou ze nog even beneden gebleven zijn, maar Lysbet was ongewoon stil geweest. Ze had het gevoel dat haar zus even alleen wilde zijn met haar ouders, en daarom was ze naar boven gegaan.

Bezorgd fronste ze haar wenkbrauwen. Ze hoopte dat Lysbet niet zou vallen voor Coen, want dan was ze haar zus kwijt. Als enige twee meisjes tussen vijf jongens hadden ze, ondanks het leeftijdsverschil, altijd veel aan elkaar gehad.

Ze kleepte zich uit, trok haar nachthemd aan, vlocht haar haren en kroop in de bedstee. Toen ze de kaars in de blaker uitblies en ging liggen, drong een heel ander gezicht zich aan haar op, en ze glimlachte.

Ze had nog niemand verteld over haar gevoelens voor Johan Bicker. Hij was haar geheim tot ze meer duidelijkheid had. Want Johan, vierentwintig jaar oud, knap en stammend uit een machtig regentengeslacht, was een gewilde partij. Zijn vader, Gerrit Bicker, was burgemeester geweest en had, samen met nog tien rijke regenten, de Vereenigde Oostindische Compagnie opgericht.

Eva wist dat haar vader niet erg dol op de familie Bicker was, en zeker niet op Johans oudste broer Andries, omdat hij wapens leverde aan de Spanjaarden. Haar eigen familie was Oranjegezind, maar de Bickers zetten prins Maurits wanneer ze maar konden de voet dwars.

Dat was een van de redenen waarom ze haar vriendschap met Johan geheimhield. De laatste keer dat ze hem had gezien, had hij haar gekust. Het was een intense kus, die veel langer leek dan hij werkelijk geweest kon zijn.

Ze hadden in de gang gestaan tijdens een feestje van vrienden, en daar hadden ze gebruikgemaakt van de paar minuten waarin ze even samen waren.

Zodra ze iemand hoorden naderen, waren ze bij elkaar vandaan gestapt en daarna waren ze geen moment meer alleen geweest. Toch hadden ze de rest van de avond, ook als ze zich niet bij elkaar in de buurt bevonden, voortdu-

rend contact gehad. Het was alsof ze door een geheimzinnige kracht met elkaar in verbinding stonden, waardoor ze steeds op hetzelfde moment naar elkaar keken.

Ook deze avond, bij Tessel, hing die spanning tussen hen, in stand gehouden door oogcontact en terloopse aanrakingen. Het was dat ze geen gelegenheid hadden gekregen zich af te zonderen, anders was het niet bij onschuldige hofmakerij gebleven. Maar morgen zouden ze naar de kermis gaan. En al was het daar druk, er waren ook genoeg stille hoekjes te vinden.

De jaarmarkt en de bijbehorende kermis waren de belangrijkste evenementen van het jaar. Vanaf 17 september waren de festiviteiten losgebarsten, en ze zouden drie weken duren. Er was geen ontkomen aan het lawaai, de liedjeszangers, goochelaars, potsenmakers en acrobaten. Niemand wilde eraan ontkomen. Van het ene op het andere moment verkeerde de stad in een uitgelaten feeststemming.

De aftrap was vorige week gegeven met de parade van de schutterij, die met trommels en vaandels door de stad was getrokken, en die iedereen uit de huizen en winkels had gelokt.

Eva, Lysbet en hun broers waren ook gaan kijken, genietend van alles wat er op de Botermarkt te beleven was. Doordeweeks moest er gewerkt worden en lag de nadruk meer op de jaarmarkt, maar elke zondag was het feest.

De dag na het avondje bij Tessel was de tweede zondag van de kermis, en iedereen had er weer zin in.

Eva en Lysbet liepen samen naar de Waag op de Botermarkt, de vaste plek om hun vrienden te treffen. Een intens zoete wafelgeur kwam Eva al van ver tegemoet. Het rumoer

zwol aan naarmate ze dichterbij de kermis kwamen en de zussen gingen sneller lopen.

Van alle kanten werden ze begroet en nog voor ze op de afgesproken plek arriveerden, had zich al een groepje jongelui om hen heen verzameld. Onder hen was ook Johan Bicker.

Hij nam Eva bij de hand en voerde haar mee de Botermarkt op, die vol stond met wafelkramen en tenten. Je kon er de wonderen der natuur zien, zoals een geit met twee koppen, een hond die kon tellen, een kind met een waterhoofd of een vrouw van twee meter lang.

Maar buiten de tenten waren ook liedjeszangers en koorddansers, die na hun optreden met de pet rondgingen.

‘De schoonste dame hoort bij mij,’ zei hij. ‘Waar heb je zin in?’

Het was niet zozeer wát hij zei als wel de manier waarop hij het zei die zijn woorden een bepaalde lading gaf.

Eva lachte. ‘Doe maar een voorstel.’

Johan knipoogde, trok haar mee naar de tent van het hondentheater en kocht twee kaartjes.

De meesten van hun groepje liepen door, een paar volgden hen naar binnen. Eva en Johan zaten op de laatste plekken van de achterste rij, dicht tegen elkaar aan.

Van de voorstelling kregen ze weinig mee.

Voor Eva’s gevoel zag hun samenzijn er onschuldig uit, maar na afloop van de voorstelling keek Judith haar opmerkzaam aan.

Judith was haar nichtje, de dochter van Balichje Hasselaer, de oudste dochter van Pieter Hasselaer. Ze was tweeënhalft jaar ouder dan Eva, en kende haar door en door. Voor

Judith kon ze niets geheimhouden, al was ze daar wat Johan Bicker betreft lang in geslaagd.

‘Je weet dat Johans ouders en die van Agneta plannen voor die twee hebben?’ vroeg haar nicht.

‘Ach ja, plannen. Volgens mij trekt Johan zich daar niet veel van aan.’

‘Of hij neemt het er nog even van.’

Verontrust keek Eva haar aan. ‘Denk je?’

‘Johan is een flierefluiter. Als jij niet in de buurt bent, stort hij zich op een ander meisje.’

‘Als ik niet in de buurt ben, ja. Maar als ik er wel ben, loopt hij altijd meteen naar mij.’

‘Ik weet het, dat is mij ook opgevallen. Maar er vallen mij ook andere dingen op, dus ik zeg het maar even.’

Eva probeerde de waarschuwing in gedachten te houden, maar Johan was de hele middag zo attent, dat de vage onrust die Judiths woorden hadden veroorzaakt weer wegbeide. Met balgooien won hij een armband met lichtblauwe glazen kralen voor Eva, hij trakteerde haar op een wafel met suiker, en toen er gedanst werd, trok hij haar in zijn armen en hoste met haar rond in de uitgelaten menigte.

Toen ze achter een huifkar belandden en hij haar kustte, protesteerde ze niet.

Begin november zag ze Johan terug, op het ijs. Het was flink kouder geworden en zelfs gaan vriezen. De winterse kou bracht ongemak met zich mee, maar ook veel plezier.

Na werktijd en op zondag werd het druk op de bevroren Amstel. Half Amsterdam leek de schaatsen te hebben ondergebonden en er werd gezwierd, gekolfd en om het hardst gereden. Kunstenaars, bedelaars en venters met

warme kastanjes hadden hun werkterrein verplaatst van de pleinen naar de ijsvloer.

Ook de rijken waagden zich op het ijs, deftig als altijd met hun zwarte kleding en molensteenkragen. Een paar dames droegen zwartfluwelen maskertjes om hun gezicht tegen de kou te beschermen.

Op een middag in november bonden Eva en Lysbet hun ijzers onder en zochten ze lachend en gillend hun weg over het ijs. Al gauw had Eva haar vrienden gevonden, en Lysbet die van haar, en gingen hun wegen uiteen.

Zoals gewoonlijk keek Eva meteen om zich heen of Johan er was, en toen ze hem zag staan, ging er een lichte schok door haar heen. Ze hielden even elkaars blik vast. Eva glimlachte naar hem maar Johan wendde zich af. Het ging heel achteloos en subtiel, maar was onmiskenbaar.

Als vastgenageld bleef ze staan.

Judith kwam sierlijk aan schaatsen en hield halt naast Eva. Haar blik was vol mededogen. ‘Het je het al gehoord?’

‘Heb ik wat gehoord?’ Nog voor Judith het haar vertelde, wist Eva het al.

‘Johans grote nieuws,’ zei Judith. ‘Hij heeft zich vanochtend met Agneta verloofd. Volgend jaar gaan ze trouwen.’

Even duizelde het Eva, toen begreep ze hoe naïef ze was geweest.

Natuurlijk kon Johan Bicker niet met haar trouwen. Natuurlijk moest het Agneta de Graeff van Polsbroek worden, dochter van Jacob de Graeff, een van de vier burgemeesters van Amsterdam. Hun huwelijk zou een uitstekende manier zijn om de twee machtigste families van Amsterdam met elkaar te verbinden. Zo zat de wereld in elkaar. Dat wist ze, maar het was de eerste keer dat ze er zelf mee geconfronteerd werd.